

BERTOLD B.

COLOFON

Copyright 2026 Bookmundo

Auteur: Ayda Verbrughe

Foto omslag en opmaak: Brigitte van Helvoort

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Er was één jaar verstreken sinds mijn collega's en ik uit elkaar waren gegaan. Ons bedrijf bestond niet meer – althans – niet in de oude samenstelling. Sommige van mijn collega's waren ontslagen door Vera, mijn voormalige baas. Waarom? Nou, zij hadden ervoor gezorgd dat er iemand dodelijk verongelukt was – door een val van het rooftopterras – tijdens een bedrijfsfeestje. Wat er van hen terecht was gekomen? Ik wilde het eigenlijk niet weten.

Ondertussen was ik naar de stad verhuisd – vlakbij mijn toenmalige werkplek had ik een appartementje kunnen kopen. Ik maakte regelmatig wandelingetjes door de wijk, onder andere waar ik vaak in mijn pauzes had gelopen met mijn bevriende collega's: Jerome en Clint. De vriendschap met hen was daarna flink verwaterd. Doordat we allemaal een andere werkgever hadden gevonden, was de 'liefde' tussen ons flink bekoeld. Ach, het was een mooi en nieuw hoofdstuk, dus dat bracht ook altijd weer nieuwe verbintenissen.

Tijdens een van mijn dagelijkse wandelingetjes, stuitte ik op een oud-collega en daar start dit bijzondere verhaal over Bertold B.

DE DOOS

Wij kenden hem allemaal als Bert Bocht, maar zeiden gekscherend achter zijn rug altijd 'uit de bocht'. Hij was zo iemand, die je dacht te kennen, maar je voelde gewoon dat hij er een dubbele agenda op na hield. Eigenlijk heette hij Bertold, maar niemand noemde hem zo. Zijn moeder had hem vernoemd naar een oudoom, die zichzelf verhangen had. Ik liep aan de overkant van zijn huis, toen ik een bezorgdienst voor zijn huis zag stoppen. Ik was er een beetje nieuwsgierig naar, wat zo iemand bestellen zou. Een doos vol wapens, of misschien wel opblaaspoppen uit China? Het kon van alles wezen natuurlijk. Bij Bert wist je het nooit. Bij de laatste kerstborrel kwam hij out of the blue naast me staan en ik voelde me gelijk wit wegtrekken en wenkte naar een collega, om zogenaamd wat dringends te vragen, zodat ik bij hem uit de buurt kon geraken. We waren allen geen collega's meer, sinds onze bazin de zaak met spoed van de hand gedaan had, na een affaire met een werknemer. Bert had een baantje gekregen op de facilitaire afdeling van de plaatselijke zorginstelling. Naar het schijnt, had hij vroeger dat soort werk ook gedaan.

Daar stond hij, aan zijn voordeur, met een flinke doos in zijn handen. Ik zag aan zijn blik dat hij de bezorger wel kon wurgen. Waarom? Daar had ik totaal geen idee van. Mijn nieuwsgierigheid was in ieder geval gewekt, dus ik besloot aan de zijkant van zijn huis naar binnen te gluren. Ik wilde gewoon weten wat er in die doos zat. Ik stak zigzaggend de weg over, om er zeker van te zijn dat hij me niet zou zien. Ik sloop tussen de auto's door, langs bosschages en dook toen onder zijn raam door, om een goede blik naar binnen te kunnen werpen. Ik zag hem net de doos op de keukentafel zetten en daarna een greep in zijn keukenlade doen. Hij haalde er een mes uit, waarmee hij behendig de plastic tape doorkliefde, om de doos te kunnen openen. Toen hij alle flappen naar buiten had gebracht, sloeg hij woest met zijn vuist op de keukentafel. Hij haalde een Dopper Steel uit de doos en smet hem er keihard weer in. Zijn gezicht stond meteen op onweer. Hij nam uit de doos het retourformulier, begon er wild van alles op af te vinken en frotte het terug in de doos. Hij sloot die met een stuk tape, dat hij uit de lade gevist had en plakte het retourolabel op de doos. Ik zag hem zijn mobiel pakken en iemand bellen. Zeer geagiteerd met zijn rechterhand zwaaiend, begon hij direct een verhaal

af te steken. Na een paar minuten kalmeerde hij een beetje, maar hing desalniettemin zwaar teleurgesteld op. Vervolgens zag ik hem de keuken uitlopen. Even later kwam hij de keuken weer ingelopen met zijn jas aan. Hij pakte de doos op en liep er de keuken mee uit. Ik liep langs het raam om heel voorzichtig - vanachter een bosje - te zien wat hij van plan was. Ik zag hem de doos in de achterbak van zijn auto deponeren en plankgas wegrijden.

Tjonge jonge, zo had ik hem nog nooit gezien! Hij was echt goed boos geweest. Ik besloot hem vaker te gaan bespieden, want ik was nu toch wel erg nieuwsgierig geworden, wat hij allemaal van plan was geweest.

Een paar dagen later liep ik weer eens een rondje door de wijk en besloot om wederom door Bert zijn straat te gaan. Ik zorgde er natuurlijk voor dat hij me niet kon zien. Zo iemand kon maar beter niet weten, dat je een bepaalde interesse in hem had! Ik had gewoonweg het gevoel dat ik op moest passen voor hem. Ik weet nog goed dat ik hem - vlak voor het bedrijf sloot - wat moest vragen over een klant. Ik zag al - bij binnenkomst op zijn kantoor - dat hij zwaar geïrriteerd was. Zijn ogen rolden alle kanten op en hij schudde een

paar keer heel vreemd met zijn hoofd. Het leek erop alsof hij dat deed om zichzelf te resetten - om een beetje tot bezinning te komen. Ik startte met mijn vraag, maar hij zei meteen dat hij nu beslist geen tijd voor me had. Hij gaf me een vuile blik en wendde zijn blik terug naar zijn beeldscherm. Vervolgens begon hij verwoed te scrollen met zijn muis in de hand en zijn ogen rolden weer alle kanten op. Ik keek toen naar Roger, die met een vragende blik zijn schouders optrok. Ik besloot mijn vraag toen maar even onbeantwoord te laten en ging verder met een ander klusje.

Afijn, ik was ondertussen ter hoogte van Bert zijn huis en zag - alsof de duvel ermee speelde - toevallig wéér zo'n bezorgdienst aan komen rijden. Ik zag dat de bestuurder erg lang wachtte met uitstappen - alsof hij bang was om op zijn falie te krijgen. Hij tilde eenzelfde soort doos uit zijn bestelbus en liep ermee naar de voordeur. Ik zag dat Bert flink van leer trok tegen de bezorger. Die liet hem foeteren en vertrok snel weer. Hij keek hem na met opgeheven vuist - besepte ineens dat hij niet teveel aandacht moest trekken, keek om zich heen en duwde snel zijn voordeur dicht. Ik liep weer heel behoedzaam richting zijn keukenraam en kon nog net zien dat hij de doos opende en er met een

stralend en blij gezicht een rood/witte Dopper-fles uit haalde.

Blijkbaar was de bestelling deze keer wel goed, want hij begon al fluitend heel de doos te ledigen en zette alle flessen in het onderste gedeelte van een buffetkast. Tevreden sloot hij de deuren, nam zijn telefoon en belde iemand. Ditmaal was het een kalm gesprek en sloot hij af met een zere brede glimlach op zijn gezicht.

DE VISITE

Die Bert – wat een apart figuur was het toch. Waarom was hij zo blij met zijn Dopper flessenbestelling? Zijn die dingen zo slecht van kwaliteit dat je er meteen 16 stuks van moest bestellen? Ging hij wellicht een Dopper flessenfeestje houden? Of wilde hij zijn familie ermee verrassen? Ach, met Bertold Bocht wist je het maar nooit – dat voelde je gewoon op je klompen aan.

Daar ik verder weinig inspiratievols zag gebeuren in Berts keuken, sloop ik weer onder het raam door. Ik vervolgde mijn rondje door de wijk en liet het verhaal van Bert voor even met rust. Ik was pas begonnen met een nieuwe tweede baan voor een stichting en had nog een weekje voor mezelf, voor ik daadwerkelijk op locatie ging starten. Ik liet er voor even mijn gedachten over gaan. Dat duurde echter niet lang, want een stukje verderop kwam ik Avery tegen. Ik wist niet dat zij ook hier in de buurt woonde? Omdat ik haar al een hele poos niet gesproken had, bedacht ik dat het wel wenselijk was, als ik even halt hield om wat interesse in haar nieuwe leven te tonen.

‘Hey Avery, hoe gaat het met je?’

‘Het gaat wel goed hoor. Het was wel even zoeken, om de juiste job te vinden, maar uiteindelijk zit ik nu wel op mijn plekje. En jij?’

‘Oh, ik ga over een week starten voor de stichting en ga daar trainingen en opleidingen organiseren. Het is voor dezelfde stichting, waar ik al eerder klussen voor deed als gastvrouw, dus erg wennen zal het niet worden.’

Avery gaf een jaloerse lach, zoals ze dat zo goed kon en voegde er nog een vuile sneer achteraan. Ach, dat was ik wel van haar gewend. Ik had ineens geen zin meer, om door te vragen naar haar nieuwe baan. Ik loog dat ik een beetje haast had en zei haar vriendelijk gedag.

‘Stom mens’, dacht ik bij mezelf. Avery deed altijd alsof ze interesse in je had, maar eigenlijk was ze er altijd op uit om je ergens op te pakken en de informatie op een of andere wijze te misbruiken. We hadden van ons ‘oude’ werk nog steeds een groepsappje, dat ik vergrendeld had. Af en toe las ik de berichten nog weleens, maar meestal vond ik het maar een beetje slap gelul en er werd veel